

Til Kulturrådet
angående Videokunstarkivet

Vi har samarbeidet med Videokunstarkivet siden 2013. Det betyr at det er lagt ned ganske mange arbeidstimer fra begge parter. For oss har det det betydd veldig mye å få ordnet og samlet alle smalfilm og videoverk fra nærmere 30 år tilbake. Vi har lett fram materiale, som i dag viser seg å ha en verdi og aktualitet utover tiden da de ble laget. Dette er noe som vi ikke har tatt oss tid til tidligere.

Gamle videoformater som U-matic, VHS, DVC Pro50, Mini-DV osv. er utsatte for raske aldringsprosesser, noe som er allment kjent og er derfor allerede på vei å forsvinne. Ettersom videomediet hele tiden er under utvikling rent teknisk og er meget ubestendig så er bevaringen en konstant utfordring. Derfor har det vært svært viktig med det arbeidet Videokunstarkivet har påbegynt.

Det betyr at vi ser på det som helt essensielt at det blir en kontinuitet i dette arbeidet, ellers vil kunstnerne som har satt sin tillit til dette arkivet nødvendigvis sette spørsmålsteget ved sikkerheten. Man har overlatt store mengder uerstattelig kunstnerisk og historisk materiale i arkivets og dermed statens hender uten at det finnes noen virkelig garanti for sikker forvaltning. Man vil også være usikker på fremtidig tilgang til råmateriale m.m. for den enkelte opphavsmann/kvinne.

Staten har gjennom Kulturrådet startet dette arkivet som et prøveprosjekt på et begrenset antall år. For oss som er involvert i dette har det vært positivt å få overført videoverk til nye sikrere formater, hvor man har lagret materialet i databaser og begynt å føre inn informasjon knyttet til de enkelte verk. Alt dette er noe som ellers snart ville ha blitt borte.

Fra kunstnerens side kan ikke dette bare ses på som et prøveprosjekt, da man har overlatt original Master og annet original materiale til et statlig arkiv. Vi har et visst ansvar for våre egne verk og kan ikke risikere at de bare forsvinner ut i noe man ikke senere kan komme i kontakt med eller spore. Hvis staten ikke satser videre på Videokunstarkivet vil kunstnerne nødvendigvis måtte hente tilbake alt originalmateriale.

Fra arkivsynspunkt er det viktig at Norges visuelle kunsthistorie ikke kun kan tilbakeføres på kunst som bestandig materie, når den film/video baserte kunsten innenfor billedkunstfeltet har vist seg å være et uttrykksmiddel som er like allment forekommende og pregnant som produksjonen innenfor andre kunstneriske medier i vår tid.

Vi ber om at videokunstarkivet ikke ender opp som et i rekken av prøveprosjekt fra Kulturrådets side, at det får kontinuitet som institusjon, med ansatt ansvarlig personal, som man kan henvende seg til.

Eksistensen av et videokunstarkiv med ansvarlig personal innebærer også at det nødvendige overblikket forvaltes for videreformidling.

Dette er det eneste som vil gi kunstnerne tillit til et videokunstarkiv.

Oslo 23.09.2015
Ingrid Book og Carina Hedén
e-post: bookheden@yahoo.no